

25. Jubilate.ÖRÜLJETEK AZ ÚRBAN MINDENKOR!

Filippi 4,4
Lukács 15,3-10

El ne feledjük atyámfiai, hogy minden vasárnap örömmel hangzik közöttünk. Az evangélium ugyanis magyarul azt jelenti, hogy örömhír, örvendetes üzenet. Isten azért hirdet evangéliumot, mert azt akarja, hogy örvendező emberek legyünk. Jó, ha tudjuk és gyakran emlékezetünkbe vessük, hogy "az Újtestamentum a világnak legörömteljesebb könyve. Azzal kezdődik, hogy öröm van Jézus születése felett s egy felséges képpel végződik, amelyben nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhat, Halleluját énekel... Az Újtestamentumban elég tragédia van, hogy a világ legszomorúbb könyve lehetne s helyett mégis a legörömteljesebb." /Fosdick/

Ezen a vasárnapon hangsúlyozottan az örömről tanít minket Isten Igéje. Ahogyan egyik áldott emlékü, prófétai lelkü egyházkormányzó igehirdetőnk nevezte, "Az öröm-levél"-ből való mai alapígenk: "Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!"

Örüljetei

Úgy hangzik, mint egy parancs, s valóban az is: követelmény. "Ez épen az apostol követelménye: "a Krisztus Evangéliumának ügyéhez" tartozó emberek legyenek arról, fölismerhetők, hogy belőlük az öröm sugárzik: legyen határozott jellegzetességük az, hogy ők boldog emberek." /Victor János/

De lehet-e parancsolni valakinek is az örömet? Bele lehet-e diktálni valakibe is, hogy örüljön? Nem. Hiába mondom egy eladósodott embernek, hogy légy jókedvű; hiába mondom egy beteg-

nek, hogy ne szomorkodj; egy kedvesét elveszített gyászolónak, hogy ne bánkódj! Azok nyugodtan mondhatják, ha te az én helyzetemben lennél, nem tudom mit csinálnál. Könnyű most neked mondani, hogy örüljek. Hát igen édes Testvéreim, jól jegyezzük meg, nem szabad "könnyedén" mondanunk az embereknek, talán ismételve napenként, hogy örüljenek: Hanem hirdetniük kell "Istennek teljes akaratát", azt az isteni szeretetet, mely úgy adott megoldást az emberi élet számára, hogy Egyetlen Szerelmes Fiát elküldte, nem azért, hogy kárhoztassa ezt a világot, hanem hogy megtartsák a világ általa. /Jn 3,17/ A Megtartót kell hirdetniük minden ember számára, s akkor ezzel együtt hitelesen és bátran hirdethetjük ezt is: Örüljete! Amikor Luther Márton eljutott a Jézus Krisztusban való hitre, arra szólított fel minden hívő keresztyént, hogy vele együtt örvendezzenek. "Aki pedig nem akar örülni - tette hozzá -, az csak jajveszékéljen magában."

Úgy kell nekünk is hirdetniük: "örüljete", hogy az emberek benne érezzék a mi örömünket, boldogságunkat, hogy tulajdonképpen azt hirdetjük: örüljünk; amint az írásmagyarázók rámutatnak arra, hogy Pál apostol is úgy mondja ezt a Filippiblieknek, hogy a szavak mögött ott izzik az ő Krisztusban örvendező élete.

Az Urban.

Nem általános, e világi örömökre hívjuk mi az embereket. Arra hívlak Testvér, hogy az Urban örvendezz. Örömünknek ő a forrása, mégpedig kiapadhatatlan forrása. Azért adta nekünk Szentlelkét, hogy általa teremjük a Léleknek gyümölcseit. S milyen figyelemre méltó, hogy abban az ismert szépséges felsorolásban az öröm mindjárt a szeretet után következik. /Gal 5,22/ Ennek az Urban való örömnél az is jellemzője, hogy nem önző.

Mert van önző öröm, ahogyan van önző szeretet is. Vannak, akik örvendeznek magukban, maguknak, szeretteik között, de nem szeretik, ha sokan rájuk nyitják az ajtót, mert "becsapódik az örömtelen világ hideg szele." Az Urban való öröm megóv ettől az önző örvendezéstől. Sőt tágra nyílik a szívem az emberek felé, a szolgáló, jót cselekvő örvendezésben járok közöttük. Ismerem azt az örömet, amiről Jézus Krisztus az elveszett juh és az elgurult pénzdarab példázatában beszélt: a megtalálás öröme! Segítsen bennünket Isten Lelke, hogy az Urban való örvendezésben járassunk minden napjainkban az emberek között, mint akik boldogan vallják Dáviddal: "Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké." /Zsolt 16,11/

Mindenkor.

Súlyos, nehéz szó ez. Ha komolyan vesszük, bele kell rendülnie a szívünknek, elménknek: mindenkor. Hát lehet ez? Hát nem úgy van, hogy "úgy általában" örvendezzünk, de ha nyomorúság, szenvedés jön reánk, akkor megengedi az Úr, hogy a mi orcánk is szomorú legyen? Lehet egyáltalán mindenkor örvendezni? Bizonyosan lehet. Ne feledjük, hogy "az Ő parancsolatai nem nehezek." /1 Jn 5,3/ Csak arra kell ügyelnünk, hogy mindenkor az Urban legyünk, az Urban éljünk, s akkor mindenkor örvendezzünk.

Szeretnék valamit elmondani, amivel életem egy válságos szakaszában egy életre szóló nagy tanítást kaptam. - Egyszer nagy jutalmat tűztek ki a legszebb gondolatért. Végül a jutalmat a következő gondolat nyerte el: "Az emberek kugolódnak, hogy Isten a rózsák mellé tövist teremtett. Pedig inkább azért kellene Őt áldanunk, hogy a tövisek között rózsák nőnek." S akkor meg kellett látnom, az én életemnek is az a baja, hogy

"fenn akadok a töviséken". Elcsendesedtem és ebben a csendben Isten megnyitotta az én szememet is: a tövisek között nőnek a rózsák. A lelki-tövisek között nőnek a lelki-rózsák. Istenünk nagy példát adott nekünk: Jézus Krisztus tövis koronát viselt, e ezek között a tövisek között nőttek a legszebb rózsák: az isteni szeretet, irgalom, kegyelem és megbocsátás rózsái.

Azért amikor rád szakad a szenvedés, a próba; amikor megsebzí életedet a tövis, legyen hitvallásod Tóth Árpádnak az őszinte vallomása:

"Tudom és érzem, hogy szeretsz:

Próbáid áldott oltó-kése bennem

Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,

Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz

A kín, mert tudom, tied az én harcom,

És győztes távolokba néz

Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom."

/ Isten oltó-kése/

Ismét mondom, örüljetek!

Pál apostolnak ez az egész levele nagy bizonyosság arra, hogy mindenkor lehet örülni. "És ezért meg sem engedi, hogy az olvasóiban fölébredhessen a saját bajaiknak a panaszos ellenvetése, sietve elébevág annak: akármit hozhatnátok is is föl, "ismét csak azt mondom: örüljetek!" /Victor János/ S ha az istentisztelet után bárki azt mondaná is: De az én esetem az mégis csak egészen más, az én helyzetemben nem lehet örülni; engedelmes szívvel neki sem mondhatok mást - a kegyelmes dolog akkor történik, ha elfogadod, hogy az Úr mondja -; Ismét mondom, örüljetek! Amen.